

מה, גם בסרטים שהוצגו שם, גם ברמת התקרנה וגם במערכת הקול — מחליף בעלים ומתכונן לחדש ימיו כקדם (כא"ר שר הוצגו בו באמת סרטים מובהקים): בסוף החודש יציגו שם את קברט, מחומר שעלילתו מתרחשת בברלין, בתחילת הנא" ציגום, ואשר זכה לביקורות גלגולות בחוץ לארץ.

דרייב'אין — קולנוע שבו צופים תוך כדי ישיבה במכונית — עומד גם הוא להפתח בקרוב, בפברואר תל-אביב לפי אותם חוקי הגיון. באף מקום בעולם לא פותחים מוסד כזה לקראת החורף, אבל אנחנו הרי היינו תמיד מקוריים. הסרט הראשון שם יהיה שוב אלי, צ'ארלסטון בלג, שהוא מעין מהדורת-המשך לבלשים באים להארלס.

גם קולנוע דקל, שאיכסן במשך תקופה ארוכה את התיאטרון העממי, חוזר לעודו המקורי ויתחיל בשבוע הבא להציג שוב סרטים.

אז אם כל כך רע בענף הקולנוע, למה זה כל כך טוב?

מצד שני, מי שיתעניין בקולנוע הישראלי, ישמע שהכל שפיר. עושים הרבה סרטים, משקיעים הרבה כסף, ויש הודמנות למלא הרבה עמודים בעיתונים עם מעשיות על התעשייה החדשה ופירות המופת שלה. היחידים שלא כל כך ששים לכל העניין, הם אותם בעלי בתי-קולנוע שנוכרו מעלה. התעשייה אולי מפוצצת אותם בסרטים, אבל זה כנראה לא בדיוק מה שהם רוצים. למשל, לא ביום ולא בלילה נדד הרבה וחיפש הרבה. הכוכבת שלו, מרים ברנשטיין-כהן, הגיעה איתו אפילו עד פסטיבל ברלין. לבסוף הגיע לידי מפיץ צעיר, ולקולנוע סטודיו, ויזכה להקרנה בעוד כחודש — כלומר, למעלה מחצי שנה לרוב אחר שהסתיימה הכנתו. לצד השני עוד אין מפיץ, אבל קולנוע כבר מצא. בינתיים בתל-אביב, פרוץ הגיע כבר לסף-ההיאוש. מפיץ ודאי שאין לו, והסרט יוצג בכורה ארצית בקולנוע תכלת בתל-אביב, אחרי הליצנים.

יעזור אלוהים למשקיע הישראלי שצריך לקבל את השקעתו חזרה מקולנוע בגודל של תכלת.

לאן נעלם דניאל ואקס קיבל אמנם פרס המועצה לתרבות ואמנות, ומי שראה

שחקנית אחרת, סאסקיה צ'ורן, הוחזר רה לרומא עם אצבעות מעוקלות. לאחר קריבת-חובות קשה, שצולם לצורכי-פירסור מת מוקדמת לסרט (ראה תמונות).

לאחר טירונות מפרכת זו, מסוגלת גוד' לה, ושאר הלהקות שלה, לדהור על סוס כמו הנסיכה אן, לירות חץ כמו רובין הוד, להשתמש בחרב כמו שלושת המוסקטרים, ולהטיל כידון כמו אלוף אולימפי. מצויידת בכישורים אלה — מלבד אלה שהעניק להן ריכוך עולם — יצאו השבוע האמאזונות לדרום יוגוסלביה, שם יסריט יאנג את סצינות-החוף של הסרט.

לפי המיתולוגיה היוונית, היה לאמאזונות רק שד אחד, כדי שתוכלנה לירות יותר טוב בקשת. אך לא אצל יאנג. „לאמאזונות שלי יהיו שני שדיים לכל אחת.“ הכריז „שני שדיים גדולים ויפים. אחרי הכל, זה סרט מודרני, לא הצגה יוונית עתיקה.“

נורב'נוכר

לרד'נוכר

תקרית בזאלצבורג (תל-אביב, ארצות-הברית) — הספר היה כינוע רב-ממר בלתי רגיל, שסי- פר על ארכיון נסתר של הנאצים, הטמון בקרקעית אגם אוסטרי, ועל מאמציהם של שירותי-הביטחון השונים (כולל הישראליים) להניח ידיהם עליו.

הסרט מצליח לקחת סיפור-מתח זה ולפרוט אותו לפרוט טוט, בעזרת בימוי לא מהוקצע ותסריט שמחמיץ את כל ההזדמנויות הנכונות לדגדג את עניין הצופה. אמנם הרקע העיר זאלצבורג — פוטוגני מאוד. הדבר כנראה העביר את הבמאי לי „לה מאן“ קאצין על דעתו, משום שהוא מצלם אותו שוב ושוב, מתעקב ארוכות לאורך הרחובות שבעיר מולדתו של מוצארט, מנציח מנגונים של שעונים מיכאניים גדולים, עולה לבקר טירות עתיקות. בכל פעם, נעצרת העלילה דום, וממתנה יסיתיים הטיוול המאורגן. אילו מדובר היה בסיפור דל בפרטים, שצריך למלא אותו בנפחים כדי שיוגד בסך-הכל לאורך סביר, מילא. אלא שדווקא במקרה זה יש פרטים למכביר, גם בקשר לתפיסות של כל האנשים הרבים בהם נתקל הפרקליט שהיה למרגל בעל-כורחו (בארי ניומן), וגם בתיאור הגיוני, מפוי רט ומובן יותר של המוקמות בהם צריכות להתרחש סצי- נות-מתח. כמו למשל החצר הנפנימת של בית הצלם הנרצה, בסצינה הראשונה של הסרט. גם השחקנים אינם נמנים כאן על העלית הקולנועית. חוץ מאנה קארינה, שמתבזבזת כאשתו הדומעת של הצלם

ניומן: מפרקליט — למרגל

הנרצה, יש כאן סידרה של משתתפים מן הדרגה השנייה, כמו למשל בעל התפקיד הראשי, בארי ניומן, הנחשב בהוליווד כתחליף נאות כשאין להשיג כוכבים של ממש, אבל לא לכוכב בפני עצמו. בסך הכל, כפירסומת ללישכת התיירות האוסטרית, לא רע. אבל למה צריך היה בכלל להפריע לנופים עם הסיפור המבולבל הזה?

מה קרה

לבייבי קארן

קורותיה של קטינה (הוד, תל-אביב, ארצות-הברית) — בעצם, זה סרט לפי כל חוקי

הזהב של הוליווד. גיבור עשוי ללא-התח — במקרה זה מאתולוג מוכשר, נמרץ וסקסי — ההופך עולמות על-מנת לטהר את ידיו מחדש של רצח מתוך רשלנות. היחיד הוא רופא-מנתח המואשם בניצוץ כושל של הפלה מלא- כותית. והקורבן אינו אלא קארן, בתו הקטינה של מנהל ובעל בית-החולים בו עובדים שני הרופאים. לתוך מעשה זה, משתלב גם סיפור האהבה מחוייב המציאות, שבלעדיו לא היתה הוליווד מוכנה בזמנו לעשות אף סרט.

אולם מה שמעניין בכל זאת בסרט זה, למרות השיג רתיות והשקיפות של הדמויות, הוא מה שמעולל הבמאי בלייק („הפנתר הוורוד“) אדוארדס בתוך מוסכמות אלה. כי מבעד לסיפור המעשה, מציצה אלינו חברה אמריקאית חולה, אכולה בסמים ובדיעות קדומות, אדישה לצדק ורגישה בעיקר לממון, עם מערכת מיסטרית ותחוקתית בעלת השקפות עולם גמישות מאוד.

מה שמעניין עוד, הם הערכים המשתנים של המוסר ההוליוודי. בזמנים הטובים, דיברו על הפלה כעל חטא נורא. היום זו זכותה הלגיטימית של האשה. הנישואין היו מוסד מקודש. היום זה מוסד שעבר עליו הקלח. הנערים היפים היו תמיד גיבורים, היום הם דווקא המופרעים והמסוכנים. בקיצור — עולם חדש.

אם נוסיף לכך את החוש האסטתי של הבמאי, המי- טיב לנצל את המסך הרחב לבניית צילומיו, וכמה סצינות

קוברן ומקניל: מזון לפתולוגים

עשויות היטב, כמו דהירה מטורפת בתוך מכונית, וסצינת שיא עקובה מדם בחדר-מיון של בית-חולים — הרי שבסופו של דבר זהו סרט המתקבל איכשהו על הדעת, למרות כל השיגרה שבסיפור, ולמרות שכמה מחוטי העלילה נש- ארים תלויים באוויר עד הסוף.

גיימס קוברן, בדמות הפאתולוג, הוא כרגיל גיימס קוברן, ואילו ג'ינפר מקניל מ„קיץ של אהבה“, כתו- נאית בית-החולים בה הוא מאוהב, נאה בהחלט.

ירושלים

*** מוות בונציה (ירושלים, איטליה) — סיפור של תומאס מאן על מהות האמנות והאמן, בעיבוד קולנועי יפה מאוד לעין אבל איטי להרגיז, בו הופך הרקע, ונציה, לסמל התפוררות נוסף ברגעיו האחרונים של מלחין הגוסס על חוף האדיאטיקה.

*** 12 הנועזים (סמדר, ארצות- הברית) — סרט מלא וגדוש פעילות על 12 עבריינים המבצעים פעולת מחתרת מאחורי קווי הגרמנים, במלחמת העולם השנייה. בימוי נמרץ של רוברט אלדרייץ. עם לי מארוין, ג'ון קאסאבטס, טלי סאבאלס ועוד.

חיפה

*** יום א' הארור (פאר, אנג' ליה) — סיפור רגיש ויוצא דופן על גבר ואשה בגיל העמידה, המאהבים שניהם בנער צעיר. במאי: ג'ון קאובו של חצות) שזינג'ר. עם פיטר פינג' וגלנדה ג'קסון.

— אנגליה) — אלגוריה מסמרת שיער של סטאלי קובריק לפי אנתוני בורג'ס, המת- ארת את פני העולם כפי שיהיו בעוד זמן קצר, כאשר האלימות הפניית והרוחנית ישתלטו על כל חלקה טובה. סרט חובה.

*** הקיצינים (תכלת, איטליה) — מסעו הנוסטאלגי של פליני אל עברו שלו ואל עבר אימונות הליצנות בקרקס, בסרט תעודי למחצה, אבל מלא וגדוש בדמיון החזותי המופלא של הבמאי, ובת- חזושת עצב לסוג של אמנות ההולך לעולמו.

*** תהריג בנישואין (גת, צרפת) — עוד פרק אוטוביוגרפי של פרנסואה טריפו, המתאר חייו של מתברגן צעיר ברוכע פריזאי אופייני. הרבה מאוד אווירה, הרבה רגישות קולנועית, מאחורי נושא באנאלי כמו החיים היומיומיים.

*** הסמירה לאחור (מקסיס, צר- פת) — גנגסטר בא לנקום בכוונתו לאחור 10 שנים בכלא, בסרט בנוי היטב, עם אווירה דחוסה ועם כמה מכרככי הקולנוע המוכשרים ביותר של צרפת. ביניהם סרג' רגיאני, סימון סיניורה, ז'אן מורו ומישל בוקה.

אותרו מסכים שזה אחד הסרטים הרגילים והטובים יותר, אם לא הטוב ביותר, שנעשו עד עכשיו בארץ — אך בכל זאת אין לו מפיץ ואין לו קולנוע.

למה? מפיץ אחד היה מוכן להסביר לבמאי הפנר שחסר שם סקס, והראה לו אפילו איך אפשר להכניס סצינה כזאת בזול. אך הפנר עדיין מקוה למכור את הסרט, ללא התוספת.

אז אם עושים כל כך הרבה סרטים בארץ, והכל הולך כל כך טוב — למה כל כך רע?

תדרין

תל-אביב

*** צבא הצללים (פריז, צרפת) — סיפורים מן המחתרת הצרפתית במל- חמת העולם השנייה, מסופרים ברגש ובעוצמה דרמטית רבה על-ידי ז'אן פאר מלוויל, שהיה בעצמו לוחם המחתרת. צוות שחקנים מעולה.

*** התפוז המיכאני (פאר,